

Lương Sĩ Hằng

Thức Tâm

THỨC TÂM

Montréal 6/6/1981

Thưa các bạn,
Tuần qua chúng ta đã thực tập trong một giây phút về điển giới tiến hóa của nội tâm. Tôi thiết tưởng các bạn đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần cuốn băng kêu gọi tâm linh thanh điển của các bạn “Cùng đi với tôi một đoạn đường” để tìm hiểu rõ nội thức của chúng ta đã bước vào thanh điển và tự tiến trong đêm thanh vắng. Những bạn nào đã học dũng tiến, kiên nhẫn, hành thiền trong cái giây phút thiêng liêng thì cũng cảm nhận được: Chính ta đã dọn mình cho ta trở về với thanh điển sáng suốt. Khi chúng ta bước vào thanh điển thì mới hiểu rõ cái câu: “Tâm động thần tri” thì mới biết cái chơn tâm chúng ta nằm ở đâu và cái trung tim bộ đầu có hữu ích gì trong cuộc hành đạo tiến hóa sáng suốt của Pháp Vô

Vi không?

Cho nên cái pháp Vô Vi là thực hiện về thanh điền mà khi chúng ta bước vào điền giới rồi, thì trung tim bộ đầu chúng ta đều phát triển, cái giếng mỗi qui nguyên của nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật là nằm ngay lục tâm thông, trong cái cơ tạng, cơ thể của chúng ta, rồi chúng ta luyện trong cái thiền giác đó, chúng ta mới cảm nhận được cái phút giải tỏa thăng tiến về tâm linh của chúng ta. Thì những giây phút đó chúng ta đi đâu? Có nhiều bạn ngồi nhắm mắt quên mình, quên tất cả mọi sự việc! Tại sao các bạn quên? Rất dễ hiểu! Khi các bạn giáng trần nhập xác, các bạn quên tất cả những cái quá khứ của các bạn. Rồi trở về nguyên căn và đi lên Thiên Đàng, cảnh thiêng liêng sáng suốt ở Bên Trên thì đương nhiên nó quên tất cả thế sự!

Cái lúc mà các bạn nhắm mắt đó và nghe được cái

âm thanh của tôi kêu gọi các bạn, thì các bạn lâng lâng tiến hóa và quên, quên tất cả mọi sự việc của nội tâm và nó trở lại thanh nhẹ, thì lúc đó các bạn thử nghĩ rằng các bạn đi đâu? Các bạn đã về với nội tâm, nội thức và am hiểu trong giây phút thiêng liêng thanh nhẹ đó, sung sướng vô cùng! Tại sao các bạn lại không nhớ những gì các bạn đã đi, đã thấy, trong cái giây phút hành triển đó? Là vì khi chúng ta xuất ra thì nó rất dễ, mà khi chúng ta muốn trở về qui tụ để tìm hiểu những gì chúng ta đã thoát ly cơ thể trong giây phút thiêng liêng thanh nhẹ đó, thì cũng phải tự thanh lọc cái phần vĩa trụ trong cái thể xác này. Nó cũng như miếng kiếng, màn ảnh ti vi mà nó có được trong lành, sạch sẽ, vì vậy không có chiếu trở lại những cảnh mà các bạn thấy. Cho nên kêu gọi các bạn phải thiêng trong cái thanh nhẹ nhiều hơn và phải lập hạnh dứt khoát tất cả những cái gì trần tục tại thế!

Để các bạn hiểu rõ trần trược là gì? Trần trược là sự giao động, chậm trược trong cái thể xác này. Nó cũng giao động vậy, nhưng mà nó chậm trược. Giao động cái cổ chấp, giao động trong ghen tương, giao động trong tâm tối, giao động trong sự nghi ngờ mà không chịu hành tiến. Còn nếu mà chúng ta chịu hành tiến, thì chúng ta thanh lọc từng giờ, từng giây, từng phút khắc. Bất cứ cái gì đưa đến là chúng ta thanh lọc liên liên không bao giờ có nuôi dưỡng bản tánh Tham, Sân, Si. Ô trược là chậm trễ. Chấn động lực không điều hòa thì làm sao thấy được sự sáng suốt mà chúng ta đã thâm thập ở Bề Trên! Cho nên trong cái cuộc đời các bạn bây giờ, từ đây các bạn đi ra phố mà tâm các bạn thanh tịnh thì các bạn trở về thuật lại với gia đình biết rằng những cái gì khi tôi bước chân ra đi và tôi thấy cái gì? Cặp mắt các bạn chụp hết tất cả mọi hành động trước mắt. Rồi mọi sự cảm nhận riêng biệt trong nội tâm cũng vậy nữa. Các

bạn thấy rõ, và thuật lại rõ rệt, lời nói sáng suốt! Còn tâm các bạn bất an thì các bạn cứ đi ào ào ngoài phố, đi đã rồi trở về hỏi, các bạn đi làm cái gì? Nói rầu quá, buồn quá! Đó là động là trược!

Cho nên chúng ta tu nó cũng vậy! Cái hành trình đi nó phải cho rất ráo và dứt khoát. Khi chúng ta ý thức rõ mọi sự việc, chúng ta mới bước trong cái kiến thiết tâm linh, tu bổ sửa chữa và phải đặt cái vấn đề khai triển vô cùng, thì lúc đó các bạn mới thanh lọc được nội tâm, nội tạng. Còn sống trong ý lại, sống trong nhờ đở, sống trong sự ganh tị, thì không bao giờ các bạn có một cái gì hết, cứ ù lì đó thôi! Cho nên nhiều khi Bề Trên cũng cho các bạn biết trong cái giây phút các bạn tìm hiểu ra bạn trong cái tích tắc đó. Rồi nó bao trùm trong cái nghi vấn đủ chuyện, là để chi? Để các bạn hiểu rõ, trần trược là gì? Thanh quang là gì? Cho nên khi các bạn tìm

ra cái giây phút thiêng liêng đó, cao quý đó, thanh
nhẹ đó các bạn cảm nhận thấy sung sướng vô cùng!
Thì cái sung sướng đó có nên vun bồi hay là không?
Cho nên chúng ta vun bồi! Mà muốn vun bồi cái đó
là thế nào? **PHẢI HÀNH NHIỀU HƠN!** Không hành
không thể nào giải tỏa, ý lại không giải tỏa được!
Cho nên chúng ta càng ngày càng tu để chi? Để Tôi
tìm tôi! Tôi phải tìm ra tôi là ai, do đâu đến đây rồi
sẽ đi về đâu? Mà muốn có phần sáng suốt để hiểu
mình thì cái chấn động lực lúc đó nó phải mạnh hơn
xưa để hồi quang phản chiếu, mới dòm thấy rõ mình.
Còn chưa hồi quang phản chiếu chưa có thấy được.
Nếu không có hồi quang phản chiếu, không có quán
thông mọi sự việc của chính mình. Cái chuyện hiểu
mình là quan trọng, còn cái chuyện hiểu thiên hạ
không quan trọng đối với mình. Cho nên mọi người
chúng ta tu đây rồi, lần lần các bạn hiểu các bạn
nhiều hơn, thấy rõ hành động, thấy rõ sự sai trái, từ

tiền kiếp, từ bao nhiêu kiếp tới bây giờ!

Chính mình đã đem lại sự tằm tối cho mình chứ chẳng ai đem đến! Thì lúc đó nó không có than trách, không oán trách một ai. Mà oán trách sự chậm trễ của chính mình, sự bê trễ của chính mình không chịu tu tiến, sống trong ý lại, thành ra tâm linh càng ngày càng tằm tối!

Cho nên chúng ta luôn luôn đặt nặng vấn đề: trở về với chính mình, trở về với căn bản nội tâm, nội thức mình đang điều khiển, mình đang đặt chương trình để sửa chữa trong chu trình tiến hóa. Cho nên phải kỳ công tu luyện! Mà trong cái tu luyện của chúng ta, vừa lập hạnh vừa giải tiến, vừa lập vừa giải tiến! Luôn luôn nó vậy thì các bạn mới thấy rằng: sự tiến hóa nó đi tới vô cùng. Cái đó là chìa khóa chúng ta đã nắm, đã và đang nắm trong tay, mở tới đâu hiểu tới đó, chứ không nói chuyện bông lông ba la rồi

không chịu làm.

Cho nên ở đời, có nhiều bạn gặp cảnh rất đau khổ, rất bi đát, rất buồn tủi, khổ nhục của cảnh đời, mà ngày nay các bạn đã ý thức rõ rồi! Những cái buồn tủi, bi đát, khổ nhục đó là bài học xứng đáng cho tâm linh! Mà ai tạo những cảnh đó? Chính ta đã tạo! Dòm xem cái bản tánh, mới thấy tất cả cái cuộc thế nó bao vây chúng ta vì chúng ta chấp nhận thu hút mà thôi. Nếu chúng ta biết cách giải tỏa thì những cái tình cảnh đó, nó trở nên ân nhân và diu tiến tâm linh của chúng ta, nếu chúng ta không biết cái đó là quý giá và nó đưa chúng ta trở về nguồn cội thì chúng ta chuốc lấy sự đau khổ, buồn tủi, cảm thấy thâm thảm! Mà kỳ thật chúng ta đi vô nội thức rồi, chúng ta thấy không có cái gì thâm thảm, đau khổ, buồn tủi đối với chúng ta. Vì chúng ta tự khai triển giới và bước chân vào điển giới để tự tu tự tiến. Thì

tất cả cái bệnh nan y đó, chính mình là một y sĩ xứng đáng phải sửa mình và phải trị tận căn, để thoát cái bệnh trạng hiện tại mà đã mang trong cơ thể và tự cảm thấy rằng nan y không có thể trị được.

Trước kia chúng ta bắt đầu vào tu, thấy sửa được một phần, thấy sung sướng nhẹ nhàng, thấy cơ thể ổn định được một phần nào. Nhiều bạn cũng nói đây là tôi đã đạt pháp! Đây là con đường chính đáng của tôi đã và đang đi. Nhưng mà càng tu càng đi, các bạn thấy trách nhiệm các bạn càng nhiều và nhiều bạn đâm ra chán! Sao tôi tu mà tôi không vớ được bờ bến! Tôi tu tôi thấy tôi động loạn nhiều hơn, thấy trách nhiệm càng ngày càng nhiều hơn đối với gia cang, đối với thế sự, đối với chính tôi. Thì thưa các bạn! Các bạn thấy rõ chưa cái bài học các bạn càng ngày càng tiến hóa mà càng ngày càng phải gắt gao. Mà sau cái sự gắt gao đó nó sẽ đưa các bạn đến đâu?

Đi tới qui tụ và sáng suốt.

Cho nên nhiều khi gia đình tưởng lầm là các bạn đã giận hờn gia đình, nhưng mà không phải! Chính các bạn ăn năn và sửa những sai lầm của nội tâm, nội tạng để hướng về một tâm linh sáng suốt vô cùng, nhiên hậu mới đóng góp cho nhân sanh tại thế. Thì các bạn nào đi tới giai đoạn đó rồi mới cảm nhận rằng chúng ta có nhiệm vụ. Nhiệm vụ sửa mình để hiểu mình và dẫn tiến mình, không dám bê trễ nữa. Tuy buồn, tuy giận, tuy hờn cuộc đời nhưng mà thấy rõ rồi, càng thấy rõ ta càng thấy bài học càng ngày càng nhiều, nó tới tấp với chúng ta. Thì chúng ta phải cố gắng học thêm. Học cho kịp giờ kịp giấc. Luôn luôn Vô Vi không cho các bạn rảnh rang, nhưng mà cho các bạn học để chi? Để tiến hóa! Nếu không cho các bạn học, trình độ các bạn không bao giờ tiến tới sự cao siêu và hào quang các bạn không bao giờ

được xán lạn trong nội thức. Cho nên chúng ta phải học! Chúng ta phải nghiên cứu, chúng ta phải thực hành, chứ không dùng lý luận suông mãi, không làm được một việc gì cho chính mình. Chúng ta phải tìm ta ở đâu? Từ bao lâu đã giáng hạ bất cứ điểm nào, rồi tới ngày nay có cơ hội để hội tụ trong cái xác eo hẹp này là một điểm để phân tách cho tất cả. Mà ở trong cái dung điểm này, không chịu phân tách và không chịu thực hành thì làm sao các bạn có thấy tất cả được! Cho nên chúng ta phải dày công thực hiện, nhiên hậu mới thấy rõ ràng chính mình là một người y sĩ tự trị rõ ràng. Bệnh của chúng ta rất nhiều, từ khi các bạn chưa tu, bây giờ đến lúc đã tu, các bạn xét một giai đoạn ngắn thôi, thì thấy trước kia tánh tình các bạn như thế nào, ngày nay các bạn tánh tình như thế nào? Diễn biến thế nào? Tâm thức các bạn nó điều hòa cách nào? Thì các bạn thấy rằng sự bằng lòng và chữa trị căn bệnh của các bạn, rất rõ ràng!

Càng thấy rõ bệnh hoạn của các bạn, càng chữa trị nhiều hơn để cho nó hoàn tất. Không nên phê luận ngoại cảnh mà không chịu chữa trị căn bệnh của chính mình. Mỗi chúng ta ai cũng có bệnh. Bệnh do tánh sanh là vậy!

Cho nên chúng ta phải biết sửa chữa, sửa cái căn bệnh của chúng ta là uống viên thuốc TÌNH THƯƠNG và ĐẠO ĐỨC, của Thượng Đế đã ban hành trị bá chúng cho chúng sanh mà chẳng ai biết hưởng, chẳng ai biết uống một viên thuốc đời đời bất diệt, đời đời chữa trị bệnh căn mà mấy ai đã biết. Nói tình thương và đạo đức rất dễ nhưng mà thực hành tới ngày nay các bạn cũng chưa có tình thương! Còn một giây phút so đo cũng chưa có tình thương! Luôn luôn sửa mình và ảnh hưởng mọi người mới thấy rõ tình thương, mới chấp nhận trở về với căn bản để điều luyện vạn linh trong cái tiểu thiên địa

này. Các bạn mới thấy rõ tình thương rồi mới đạt tới quân bình sáng suốt vô cùng. Các bạn mới thấy rõ! Bấy nhiêu đó là một viên thuốc trường sanh bất diệt của tâm linh mà Thượng Đế đã an bài, đâu phải mới có đây! Đã bao nhiêu triệu triệu năm tại thế mà mấy ai đã thấu đáo được? Lúc nào viên thuốc đó cũng để trước mắt các bạn và cất trong nội tâm các bạn, nhưng mà các bạn không thấy, bây giờ phải tìm các bạn! Tôi nói tôi tìm tôi mới trở về điển hồng được và thấy cái viên thuốc quan trọng đó! Uống vô tình táo, uống vô sáng suốt, càng uống càng minh, càng uống càng thanh nhẹ, càng uống càng sáng suốt. Dù các bạn sống ở tầng lớp nào, ở cõi thiên đàng nào, cũng phải xây dựng viên thuốc này mới có kết quả tốt, mới tiến hóa được, mới thông minh được.

Viên thuốc Tình Thương và Đạo Đức là khai mở tất cả những cái cánh cửa nào đang đóng và khó mở.

Cho nên chúng ta tu rồi chúng ta sẽ thấy, các bạn đã cùng đi với tôi tuần trước trong giây phút thanh vắng đó. Bây giờ hồi điển trở về, cũng thấy rõ ràng mình đã đi đến đâu và mình đã làm những điều gì hằng đêm và hằng ngày. Các bạn niệm Phật để làm gì? Niệm danh Cha để làm gì? Thực hành những cái đường lối vun bồi những cái ý chí đó, hữu ích gì không? Chúng ta mới kết luận rõ cái việc hữu ích của nội tâm. Để đưa chúng ta trở về với thực trạng thanh nhẹ, gột rửa những sự trần trọc của nội tâm mà ý chí chúng ta đã và đang vun bồi, xây dựng tiến giải tới sự sáng suốt vô cùng.

Cho nên chuyện đời ở thế gian, giờ phút nào cũng có thể xâm chiếm tâm linh chúng ta. Bây giờ, giờ phút này các bạn ăn chay, các bạn cảm thấy có sự thanh nhẹ, rồi chút nữa các bạn đi ăn mặn, các bạn lại cảm thấy có sự nặng trọc. Các bạn thấy sức mạnh của chay mặn hai mặt. Nó cũng có sự tiến hóa của nó.

Nếu các bạn ăn mặn thì nó lấn áp về cái trần trọc nhiều. Mà các bạn ăn chay thì giải tỏa được một phần trần trọc trong cái cơ tạng các bạn thấy đó! Cho nên trong cái pháp tu của chúng ta, không có cấm người ta ăn chay, ăn mặn nhưng mà để cho mọi người ý thức được cái nguyên lý của mọi sự việc: **Điền thanh và Điền trọc!**

Các bạn nhận thức: A! Tự các bạn nói rằng: bữa nay tôi ăn mặn, tôi thấy tôi trọc, tôi nặng! Mà mấy bữa nay tôi ăn chay thì tôi thấy tôi nhẹ! Rồi các bạn đi tới giai đoạn: Tôi suy nghĩ ý chí của tôi trần trọc, tham dục, tôi thấy tôi nặng, ngồi thiền không được! Mà ý chí tôi thanh cao vì chúng sanh, vì sự thương yêu khai triển của càn khôn vũ trụ, sự thanh quang đời đời của nội tâm tôi, tôi được vun bồi một phần nào, tôi cảm thấy sung sướng vô cùng, nhẹ nhàng vô cùng! Còn cái điền trọc cũng vậy, nếu mà các bạn

vun bồi về điển trực, các bạn thấy sáng suốt trong chu trình hung hăng thẳng thê. Các bạn cho đó là thông minh, tôi đàn áp người đó được, đó là thuộc về trực! Tôi tu bây giờ tôi thông minh, tôi thấy tôi có thể tiêu diệt đối phương như không? Đó là trực đó các bạn! Còn các bạn tu về thanh thì các bạn phải cởi mở cả hai bên, cái phần đó là phần thanh cao vô cùng!

Chúng ta luôn luôn ở trong thanh và trực của điển giới để nguyên cứu. Còn đời thì lấy thực phẩm làm gián tiếp và lấy cái âm thanh làm gián tiếp nặng trực tại thế để so sánh với trực thanh của đời. Đời rõ đời minh bạch, đạo sáng suốt mới kêu Đời Đạo song tu, mới bước hẳn vào Vô Vi. Nó có trật tự hết thấy, có đời có đạo! Khi các bạn càng hiểu đời nhiều hơn thì cái đạo nó lại mở ngay: Từ đời qua đạo cho các bạn càng ngày càng thấy. Cho nên nhiều

người tu cao rồi, tu thanh nhẹ rồi chẳng có lời gì đáng nói với các bạn, nhưng mà chỉ nhắc cho các bạn tu tiến mà thôi. Tự trở về với căn bản nội tâm nội thức của các bạn chớ không biết nói cái gì hơn. Tất cả sự sáng suốt của họ đã thấy gì? Mọi hành động của mọi người tại thế gian đều phơi bày rõ rệt.

Khi các bạn đứng trên chót vót của một lầu cao tại thế các bạn dòm xuống thế gian, xe cộ này kia kia nọ không thể dấu cặp mắt các bạn được! Còn nếu trung tim bộ đầu các bạn được khai triển, sự sáng suốt các bạn được khai triển, sự sáng suốt các bạn tập trung đi tới vô cùng rồi, các bạn hồi quang phản chiếu, dòm lại thế xác các bạn thì rõ tất cả những hành động sai trái. Mà phải tiến hóa bằng cách nào? Đó, nó đã có chương trình hành triển thì đâu cần gì phải nói nữa. Cho nên nhiều người không cần nói mà chỉ có hành thôi để thấy rõ mọi sự việc.

Cho nên đối với người thế gian trần trọc thì phải nhắc, phải có âm thanh, phải kích động nó, phải nhắc nó cả triệu triệu lần, nó mới biết được một chút, nó mới thức giác được một phần. Cho nên Cha Mẹ cũng vậy, ở thế gian phải dày công, rất dày công. Một ngày tới tối, các bạn nói đi lặp lại cũng bao nhiêu công chuyện đó với con của các bạn. Mà cảnh một người mẹ hiền thì phải làm thế nào? Phải nhắc đi nhắc lại trách nhiệm của mình đối với gia cang, đối với chồng con, cũng ở trong chỗ đó mà thôi. Nhắc đi nhắc lại mà thôi! Thì chúng ta tu ở đây cũng vậy, lục căn, lục trần trong bản thể các bạn, phần vía của các bạn ai chịu trách nhiệm? Chủ nhân ông chịu trách nhiệm, trách nhiệm đó là phần hồn. Phần hồn phải sáng suốt mới nhắc nhở được vạn linh trong cái tiểu thiên địa này, để nó hiểu nó và nó cộng tác với chủ nhân ông, thì lúc đó các bạn đâu có còn sự bấn loạn của nội tâm nữa, không còn!

Cho nên những cái phương pháp của chúng ta: Co lười răng kê răng, đó là đóng cái cửa thế gian để mở cửa tâm linh thiên đàng. Đóng sự động loạn để trở về sự thanh tịnh. Nó rất rõ rệt! Bạn co lười răng kê răng đó, nói về cái pháp nào đó cũng được, nó cũng là một cái pháp! Trong cái giải tiến, mà nếu chúng ta ở đời bớt nói thì thuận lợi cho tâm linh rất nhiều! Nhiều bạn cứ leo lẻo nói cả ngày, mà nói lảm lạc trong cái trần trọc không hay, không thấy rõ, một lý là nó đưa các bạn đi một dặm mà không hay!

Cho nên tôi nhắc các bạn, nên niệm Phật nhiều, niệm, thường niệm, vô biệt niệm! Vô biệt niệm là không có nghĩ gì hơn là sự khai thác đi tới vô cùng sáng suốt. Thì cái thanh quang các bạn nó mới khai triển tới vô cùng! Còn nếu chúng ta không biết khai triển 6 luồng điện đó thì chúng ta vẫn bị kẹt, bị kẹt trong trần tánh! Người thế gian luôn luôn lập chương

trình trả thù, rồi gặt hái những cái phản động lực: Không ăn được, không ngủ được! Hỏi ai hại ai? Ở thế gian nó cũng tìm ra nó được, tìm được cái bản tánh đen tối của nó. Còn tu về Vô Vi phải tìm sự sáng suốt căn bản của nó! Thành ra Vô Vi nó có cái cao hơn là mỗi mỗi phải tìm hướng về thanh nhẹ mới tiến triển được. Còn nếu mà chúng ta hướng về trước, không bao giờ tiến triển được.

Các bạn đã tu và đang tu mà nhiều bạn nghe qua cái pháp này rất hiếu kỳ, muốn đến đây để nghiên cứu, xem cái cách tu này nó ra thế nào? Cái thứ nhất câu hỏi của các bạn, bọn này có lường gạt không? Bọn này có bùa phép không? Bọn này có làm mê hoặc lòng người không? Đó là điều thắc mắc căn bản của mọi người muốn bước vào cái pháp Vô Vi. Người đó là ai? Chính tôi! Trước khi bước vào cái pháp này tôi phải có câu hỏi đó! Bởi vì người đời có cái tâm

xảo trá, lường gạt cho nên chúng tôi phải phòng cái đường lối đó! Trước khi tôi bước vào cái pháp này với một vị cao niên là ông Đỗ Thuần Hậu, nhưng mà tôi cũng đặt vấn đề nghi vấn. Vì thấy người luôn luôn giúp đỡ, nhưng mà sự nghi vấn chúng ta phải có! Cũng như các bạn ngày nay đến với tôi cũng vậy, cũng phải có sự nghi vấn đó! Còn một thời gian chúng ta tu rồi, bước vào điện giới rồi, lúc đó đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu, rồi mới thấy nhịp thở chúng ta là một. Nhịp thở của chúng ta là nhịp thở của Thượng Đế, của càn khôn vũ trụ, thì lúc đó các bạn mới trở lại nghi ai? Nghi lấy chúng ta mà thôi, nghi sự chậm trễ, nghi sự gian xảo, nghi sự bước đi của chúng ta nói mà không chịu bước đi, cứ hô hào muốn đi mà không chịu bước, là nghi cái tâm trạng đen tối của chính mình, không chịu mở lấy cái tâm thức của chính mình, chứ không có nghi một ai! Khi mà các bạn bước hẳn vào điện giới rồi mới tìm

tôi! Tôi tìm tôi là ở chỗ đó. Tìm ra tại sao, tại sao tôi xảo trá cho đến gạt tôi mà tôi không hay! Chứ không phải người khác gạt tôi. Cặp mắt của tôi, lỗ mũi, lỗ tai, lỗ chân lông của tôi, cái miệng của tôi, đóng mở quyền của tôi. Mà tôi không biết đóng, không biết mở, không biết sử dụng là tôi gạt tôi, thấy rõ chưa? Các bạn bước vào thanh quang điện lạnh rồi, các bạn mới thấy rằng mình đã gạt mình, mình đã đem lại sự tăm tối, lý luận của văn chương và sự xoa dịu tạm thời để gạt mình mà thôi! Cho nên thiếu DŨNG!

Nhiều bạn tu tới ngày nay chưa có DŨNG, thiếu DŨNG rõ ràng! Sau một sự kiện kêu gọi thì đặt vấn đề dũng cho chính mình, nhưng mà qua rồi thì không chịu hành, sợ, yếu hèn, thiếu dũng, không biết dũng là gì? Mà có dũng các bạn mới đi tới nơi được. Có dũng các bạn mới mở được cái thức! Nếu các bạn thiếu dũng thì không bao giờ các bạn học được cái

gì! Chính Trời Phật, Thiên Cơ đã cho chúng ta học
dững. Các bạn đã thấy chúng ta học dững chưa?
Cuộc đời các bạn lúc thiếu niên, người nào cũng
hùng tâm dững chí, muốn tiến triển, muốn giúp đời.
Rồi tới càng ngày hoàn cảnh càng ràng buộc các bạn
thì các bạn sẽ tự vệ. Tự vệ là dững, dững tiến, rồi đi
tới chán đời, các bạn phải dững, các bạn mới bước
qua đạo.

“Trước kia tập quán của các bạn ăn mặn, ăn nhậu
này kia kia nọ, chơi bời, bây giờ các bạn phải dững
mới bỏ nó được! Các bạn đã dứt khoát và bỏ nó, thì
không bao giờ các bạn trở lại với nó. Để tiến một
bước xa hơn nữa thì phải dững tiến nữa, để dứt khoát
được”. Đó là sự thành công! Rồi bước vào cái thanh
điền, các bạn cũng phải dứt khoát mới có sự thành
công! Sự tăm tối nhắm mắt thấy tối mù mà bây giờ
sáng suốt, thì phải giữ cái sự sáng suốt đi tới nữa.

Mô ni châu xuất hiện, thấy sự sáng suốt, trong lúc ta nhắm mắt thì chúng ta phải vun bồi cái điển sáng đó để đi tới nữa. Còn nhiều bạn đi hoài sao không thấy sáng? “Tại vì nó chỉ biết nó dừng mà nó không dừng tiến! Thuyết thì hay lắm mà không dám làm, đi tới đó lại sợ, sợ ma, sợ quỷ, sợ đủ thứ hết”! Té ra mình làm ma quỷ không hay. Thấy mình xảo trá không? Mình gạt mình rõ ràng! Cho nên càng tới trình độ thanh nhẹ thì các bạn sẽ bị khảo đảo nhiều hơn. Để chi? Để xây dựng cái dừng tiến của các bạn và thấy rõ trách nhiệm của chính bạn đã làm cho bạn tăm tối, đã làm cho bạn trì trệ.

Cho nên chúng ta học dừng ở trong thực trạng mới rõ rệt giá trị của Dừng! Nếu không có dừng các bạn không có trở về nguồn cội được! Vì các bạn sẽ chán ngán giữa đường trong cuộc hành trình của các bạn. Cho nên cuộc hành hương của chúng ta phải đi vô

cùng. Nếu chúng ta chán ngán thì chúng ta hủy bỏ cái cuộc tiến hóa. Bao nhiêu ảnh hưởng, bao nhiêu thành công trước kia của những vị mà chúng ta mến yêu hiện tại cũng là đạt trong dừng trình mới được chớ không có dừng không bao giờ Ngài tiến tới sáng suốt, ảnh hưởng mọi tâm linh tại thế hiện tại. Nó là một kỳ công dừng tiến, cho nên chúng ta phải đặt nặng vấn đề đó để thực hành đi tới cho kỳ được. Cho nên tôi thấy nhiều bạn cũng đang chán ngán, thấy tôi hành hoài mà không đi đến đâu! Mà không biết tính: hành được bao nhiêu? Bao nhiêu giờ các bạn đã hành? Bao nhiêu giờ các bạn đã tự phá hoại? Các bạn đòi hỏi việc này việc kia. Ở đời nó phải việc này, việc kia, việc nọ, rồi cuộc rồi các bạn tự chôn sống các bạn mà thôi! Các bạn không dứt khoát làm sao tiến được!

Cho nên chúng ta phải dứt khoát. Bất cứ một cái

phản động lực nào cũng là cơ hội vun bồi sự dũng tiến của chính mình. Cho nên các bạn đừng có lo rằng: Trong cái lúc nội tâm các bạn buồn bực, sẽ đem lại sự thất bại. Sự thất bại chỉ bạn không chịu hành mới là thất bại. Thì bất cứ tình cảnh nào các bạn phải mượn cái pháp này để làm phương tiện để hành rồi giữ lấy để tiến. Lúc đó các bạn mới thấy: Vạn pháp qui nguyên, chỉ có một không hai, thì lúc đó tâm thức các bạn mới chịu hòa đồng trở về với chính bạn. Càng trở về với các bạn chừng nào thì các bạn mới thấy rõ rằng: Sự sai lầm của chính mình nhiều hơn, không phải sự sai lầm của đạo pháp! Đạo pháp nào cũng đặt để cái mức tiến tới vô cùng thanh nhẹ cho mọi tâm linh, chỉ có tâm linh trì trệ mà thôi!

Cho nên cái khóa học này, nó đi từ giai đoạn một càng đi càng thấy khó khăn, sự khó khăn đó, kết quả để thăng hoa tư tưởng và sự sáng suốt của phần hồn.

Cho nên chúng ta mới nghiên cứu cho kỹ! Trong đêm khuya thanh vắng chúng ta thiền, rồi chúng ta kiểm điểm: Đời là thế nào, Đạo là sao? Vì chúng ta đang đứng trong hành trình đời đạo song tu. Để gặt hái kết quả tiến hóa trong chu trình tiến hóa đời đời bất diệt, thì cái trách nhiệm trọng trách của chính mình nhiều lắm! Phải cố gắng giữ lấy cái nhiệm vụ đó mới tiến triển được.

Không nên phê bình người khác mà không chịu thực hành, không chịu tìm hiểu cái căn bản thanh trực điển trong nội tâm của chúng ta. Khi các bạn đứng vào thanh trực điển rồi, các bạn mới thấy rõ các bạn không có hình thù nặng trực như thể xác hiện tại, nhưng mà lúc nào các bạn cũng thanh nhẹ, một tiên đồng, một tiên nữ. Lúc đó các bạn mới đặt nặng vấn đề tiến hóa vô cùng. Càng tu càng phải được khai triển, càng tu càng phải được thanh nhẹ, càng tu càng

phải được sáng suốt, càng tu càng phải nhẫn để thực hiện từ bi.

Cho nên các bạn đã lập hạnh tại thế rất nhiều, làm Cha Mẹ đó là hành trì đạo đức. Mọi người chúng ta đều đứng trong giai đoạn đó, rồi các bạn mưu sinh hằng ngày cũng là hành trì hòa đồng với xã hội tiến hóa cũng đang lập hạnh tu. Còn hành trình thanh điền nó lại càng gắt gao hơn cái hành trì làm việc nhiều hơn mới có sáng suốt.

Những gì các bạn cho là bất mãn, các bạn chấp nhận hành triển thì các bạn bước qua rồi các bạn thanh nhẹ. Việc gì người ta không chịu làm, các bạn làm! Rồi qua rồi các bạn thấy vui vẻ. Nếu các bạn nói: đi! Tôi không xứng đáng, tôi làm việc này, còn việc đó để những phần tử đó, là các bạn còn kẹt, chưa học dững. Học lười làm sao có dững được. Mà học Dững thì không lười. Các bạn còn lười không bao giờ các

bạn học cũng được! Ham ăn, bê bối, trì trệ làm sao các bạn học cũng được. Chút xíu các bạn cũng thấy các bạn tâm các bạn rồi, các bạn mới thấy sự sai lầm của chính bạn.

Cũng như ngày nay tôi đã nói rằng: Tôi tâm tối, tôi tu bao nhiêu năm nay là chỉ tìm sự tâm tối của tôi để tôi gỡ tháo ra cho nó đi tới sự sáng suốt. Luôn luôn chấp nhận luôn luôn hành trì, cương quyết chấp nhận sự cô đơn để trở về với căn bản chính mình. Tìm hiểu mình! Rồi các bạn hành trì đây các bạn thấy rõ cái tâm thức của cha mẹ đang chờ con thành công.

Nguyên lý chơn lý của Trời Phật đang cho nhân loại tiến hóa. Sự quý mến đó sẽ trở về với các bạn và các bạn lại thấy rõ phần hồn chủ nhân ông vẫn cô đơn, vẫn chờ vạn linh trong cái tiểu thiên địa này tiến hóa.

Trụ hẳn trong thanh quang rồi các bạn sáng suốt hơn nữa và phải chấp nhận học nhận, thực hiện từ bi. Đó

mới là một chủ nhân ông của tiểu thiên địa. Nó đại diện cho tất cả sự đại giác của càn khôn vũ trụ. Lúc đó các bạn mới thấy rõ thanh quang là gì, ô trược là gì? Chứ không phải nói khoác trên đôi môi mà không kiểm chứng được!

Chúng ta thấy thiên mỗi đêm để làm gì? Để tự kiểm chứng sự thành bại của nội tâm và đặt nặng vấn đề khai triển tới vô cùng tận. Cho nên chúng ta đã có cơ hội tương ngộ để hành triển, đây rồi mọi người phải chịu trách nhiệm lấy mình và tự tu tự tiến. Cương quyết không thay đổi để vượt qua những tầng lớp ô trược của điển giới. Điển giới có ô trược phải bước qua cho kỳ được, không nên chôn vùi tâm linh của chúng ta nữa!

Lúc đó các bạn mới thấy rằng: Cái phương pháp Vô Vi này rất hữu ích cho chính bạn và lập lại trật tự cho chính bạn thì nhiên hậu các bạn mới đem ra trình bày

cho các giới để cho họ ý thức được rõ ràng hơn và tu tiên dễ dãi hơn, các bạn sẽ thấu ngấm phương pháp này để cứu độ chúng sanh tại thế đang lầm lạc.

Cám ơn các bạn...../.

Lương Sĩ Hằng